N:R 15—16. ÅRG. 22. 1 AUGUSTI 1917. PREN.-PRIS 1: 50.

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

VAR RÄDD OM GUDS ÄRA.

Föredrag hållet vid konferensen i Yuncheng d. 9 januari 1917 af *O Carlén.*

FÖR FLERA ÅR SEDAN VÄNtades Hudson Taylor till språkskolan i Ganking. De unga missionärerna gladdes och hoppades få höra något riktigt intressant från hans resor i Kina. Han kom, och alla hade samlats för att lyssna. »Take care of number one», (Var rädd om n:o ett!) var det första, som nådde deras öron. De unge männen sågo på hvarandra, undrande hvem ibland dem, som vore n:o ett. Snart förstodo de dock, att Hudson Taylor menade *Herren Gud*, och att det var *hans* ära de skulle vara rädda om, så att de ej lefde ett själfviskt lif och gingo sina egna vägar utan lydde och tjänade honom i ödmjukhet och trohet.

Vårt ämne i dag är: »*Var rädd om Guds ära!*» Och vi vilja nu stanna inför några bibelställen, som visa, hur illa det går för den, som ej är rädd om Guds ära.

I 1 Mos. 2: 15—17 läsa vi Guds befallning till Adam i Edens lustgård. Af alla träd i lustgården förutom af *ett* fick Adam äta. Tänk, om Herren hade sagt: »Adam, du får icke äta af mer än ett träd i lustgården, men du skall bruka och bevara den. Hela lustgården skall du se väl till.» Kanske vi vilja urskulda Adam och Eva, att de, efter att ha frestats af ormen, föllo och syndade. Men må vi komma ihåg, att Herren hade rätt att behålla för sig själf, hvad han behagade. Nu hade han tagit undan endast *ett* träd. Likväl föllo våra första föräldrar och lydde ej Herren. De voro ej rädda om hans ära, hvarom han dock själf säger: »Den gifver jag ej åt någon annan.»

Gud gifver alltid människan mycket och behåller blott litet för sig själf. Af sju dagar behöll han endast *en* för sig och gaf åt oss *sex*. Huru äras Herren härutinnan? Hur är det

med oss själfva, och hur är det inom våra församlingar? Ack, det behöfver blifva bättre. I detta afseende begås mycken synd.

Vi känna resultatet af våra första föräldrars olydnad. De fingo lämna Edens lustgård. Gud dref ut dem, läsa vi i 1 Mos. 3: 24. De voro ej rädda om Herrens ära, icke lydiga hans befallning. Därför heter det ock i Rom. 5: 19: »Genom den ena människans olydnad hafva de många blifvit gjorda till syndare.»

I 1 Sam. 15 läsa vi om konung Saul. Gud hade gifvit honom befallning (v. 3), att amalekiterna med allt hvad de hade, skulle gifvas tillspillo för det onda, de gjort mot Israel (5 Mos. 25: 17, 18). Ingen fick skonas. Saul drog åstad, slog dem och förföljde dem samt gaf allt folket tillspillo. Men vv. 8, 9 visa oss, hvad han *ej* gifvit till spillo. När Samuel kommer, finner han, att Saul icke allenast i olydnad hade brutit mot Guds befallning utan ock gjort sig skyldig till uppenbart skrymteri. Till straff fick han ej förblifva konung. Gud ångrade, att han gjort honom till konung (v. 11). Amalek var en svår fiende. Det gällde att möta honom med strid från släkte till släkte. I 1 Krön. 4: 43 se vi Simeons barn slå den sista kvarlefvan af dem. Haman, som vi läsa om i Esters bok, är den siste amalekit, som omtalas i Skriften. Amalek är ju en bild af köttet, hindret för vår vandring med Gud. Finns det månne någon amalekit hos oss, som behöfver förgöras? Finns det några amalekiter inom våra församlingar? Ack, det finns många. Vi veta dock, att genom Jesus Kristus kunna vi vinna seger, genom honom, som lidit och dött för oss. Må vi hjälpas åt att döda amalekiterna både utom och inom oss, ej vara toleranta emot dem vare sig hos oss själfva eller hos kineserna! Må vi vara *rädda om Guds ära.*

Nu vilja vi se på en annan af det Gamla testamentets konungar, nämligen David. I 2 Sam. 6 omtalas, hur arken skulle hämtas. I v. 3 se vi, att den sattes på en ny vagn. Enligt lagen skulle den *bäras af präster* (4 Mos. 4: 15). Men David gjorde likt felisteerna. (1 Sam. 6: 7). När dessa skulle föra arken från sitt land till Bet-Semes' område, gjorde de enligt sina prästers och spåmäns inrådan en ny vagn, och på den satte de Herrens ark. Då nu David — kanske af obetänksamhet — gjorde på samma sätt, blef hans och folkets glädje af kort varaktighet, ty Ussa, som räckte ut sin hand och fattade tag i arken, när oxarna blefvo ostyriga, blef slagen till döds. Nu fruktade David för Herren. Nästa gång är han rädd om Guds ära och lyder Herrens befallning. Arken *bäres* (v. 13), och nu går allt väl. Må vi i vårt arbete för Herren, hvar och en, akta på Herrens befallningar och Andens ledning och såsom en mission i dess helhet äfven göra det, så att vi ej i okunnighet och egen kraft eller vishet likt Ussa söka försvara och föra Guds sak framåt!

I Hagg. 1 kap. finna vi Israels barn obekymrade om Herrens hus, under det de själfva bodde i panelade hus. Sedan Herren genom sin tjänare talat allvarligt till dem, ville de dock gifva Herren ära, och redan på 24:e dagen därefter var arbetet på Herrens hus i full gång. Detta är för oss såsom en mission något att tänka på. Må vi söka få kyrkor och kapell på så många platser som möjligt samt göra både nya och gamla så trefliga och ändamålsenliga som möjligt! Detta är också att vara rädd om Herrens ära.

I 4 Mos. 20: 7—12 läsa vi om gudsmannen Mose, att han fick befallning

att *tala* till klippan inför folkets ögon, men att han i stället för att tala *slog* på klippan. Det råder olika tankar om hvari Mose synd bestod, denna synd, i hvilken äfven Aron var delaktig. I Ps. 106: 32, 33 läsa vi, att folket var genträfvigt mot hans ande, att det gick honom illa för deras skull, och att han talade obetänksamt med sina läppar. Herren säger själf: »Eftersom I icke trodden på mig» (4 Mos. 20: 12), Mose synd bestod således i *otro*. Skriftställaren Edersheim säger härom: »I sitt motstånd mot Mose och Aron hade folket icke trott, att Herren skulle föra dem in i det land, han gifvit dem, under det att Mose och Aron i sin förtörnelse mot folket icke hade trott Gud om att i Israels barns ögon kunna förhärliga sig själf genom sin makt och sin nåd.» Nu för första gången syndade Mose på grund af otro, då han såg på folkets synd och tviflade på att de skulle få ärfva löftena. Förut hade han i hvarje pröfning varit trofast, kämpat i bön och segrat. Nu säger Herren, att han ej hållit honom helig inför Israels barns ögon (v. 12).

Huru ofta komma ej *vi* här till korta inför kineserna! Deras genträfvighet emot vår ande kommer oss att tala obetänksamt. Vi förifra oss, och Herren blir ej ärad. Vi se deras synder och tvifla i otro på Guds löften. Hur olika Abraham, om hvilken det heter: »Han tviflade ej i otro på Guds löfte!»

Vi vilja till slut stanna inför Abraham i 1 Mos. 22 kapitel. Gud synes göra det mycket svårt för honom (v. 2), Han befaller honom att offra sin *ende* son, som han har kär. Abraham går dock, dit Gud befallt honom, i sällskap med sin son Isak, som bär veden till brännoffret. Elden och knifven tager han själf. Tänk, så mycket *ved* det finns bland oss, så många skott, som måste skäras bort, vildblomster, efter hvilka det aldrig blir frukt! »Min Fader är vingårdsmannen», säger Jesus. Han har både elden och knifven. Han rensar oss, på det vi må bära mer frukt och mycken frukt. Isak var ej rädd för sin fader utan gick lugn vid hans sida. Må vi aldrig vara rädda för vår himmelske Fader, ty han vet, hvad tuktan vi behöfva! »Den han älskar, honom agar han.» Nog svider det, när han tar till knifven, men det är till vårt bästa. Abraham var lydig Herren. I v. 10 se vi honom taga knifven för att fullgöra, hvad Gud fordrar af honom. Det är *då*, Herrens röst höres. Offret var gjordt, och han återfick sin son som en förebild. Hvad fick Abraham, därför att han var Herren lydig och rädd om hans ära? I vv. 17, 18 se vi det: Riklig välsignelse, talrik säd och seger öfver fienderna.

Till slut några bibelställen, som visa, huru vi skola vara rädda om Herrens ära. Vi skola

1. svara, då Herren kallar: »Här är jag» (1 Mos. 22: 1. 1 Sam. 3).
2. vara villiga att höra. »Tala, Herre, ty din tjänare hör» (1 Sam. 3: 10).
3. vara villiga att sändas. »Se, här är jag; sänd mig.» (Jes. 6: 8).
4. vara villiga att göra, hvad Gud befaller. »Till allt, hvad min herre, konungen, behagar och befaller, är din tjänare redo» (2 Sam. 15: 15; Jos. 1: 16; Joh. 2: 5).
5. komma ihåg Jesu ord: »Mig förutan kunnen I intet göra (Joh. 15: 5).

Han skall vara med och föra våra strider. Amen.

P. P. WALDENSTRÖM

Under den gångna månaden har svenskt missionsarbete gjort en kännbar förlust. Den 14 juli afled nämligen i sitt hem på Lidingön Lektor P. P. Waldenström. Med honom har en af vårt lands mest framstående och kända män gått ur tiden. En mångsidig och rik personlighet har han äfven hvad den yttre missionen beträffar, isynnerhet de senaste åren, gjort sin stora insats. Hans rika begåfning och stora arbetsförmåga hafva gifvit honom tillfälle att här utföra ett välsignelsebringande arbete. Hans bortgång har därför väckt sorg och saknad hos den missionerande kristna församlingen.

»Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger Anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.»

Upp. 14: 13.

Du, som lider, må detta vara din bön: »O Guds Lamm, låt din sanning omskapa mig och göra mig mer lik dig.» Och drick djupa drag ur dessa ljufliga tröstekällor: *Guds fadershjärta, Guds löften* och *Jesu medlidande.* *A. Tucker.*

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: Fröken *Frida Prytz* skrifver från Yuncheng:

Vår bön sätter Guds allmakts hand i rörelse. Huru ha vi icke fått erfara detta i år! Så många böner ha blifvit besvarade:

Vi bådo Gud, att *öfningsskolan* skulle komma till stånd, och nu är den i full gång med 14 elever, fördelade på 3 klasser.

Vi ha bedt Gud om en *ledarinna* för densamma, och Gud har öppnat väg för *Maria Nylin* att komma hit.

Vi bådo om *lämpliga infödda lärare,* och Gud har gifvit oss sådana.

Det har på ett särskildt sätt legat på våra hjärtan att bedja Gud om *medel* för seminariet, och samtidigt med att vi bådo här, föreslogs insamlingar hemma. Ja, vår Gud är en *bönhörande* Gud.

Edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt.

*

Att den sådd, som af missionär Folke för snart 30 år sedan utsåddes i Yuncheng, nu burit frukt i en äldre mans omvändelse (sid. 215).

Den nitälskan för själar, som visar sig hos särskildt somliga församlingsmedlemmar (sid. 214).

Tacksägelse- och böneämnen. Det stora, nya predikotältet, och att många själar må bli vunna genom det arbete, som i detta utföres (sid. 213).

De c:a 600, som under pastor Tings besök nåddes af ordet på Yunchengs station (sid. 214).

De 15, som döptes vid stormötet i Honanfu, och de 9, som afskiljdes till diakoner. — De 166 församlingsmedlemmarna i denna stad (sid. 215).

De 8, som vid stormötet i Sinanhsien upptogos i församlingens gemenskap (sid. 215).

De 5, som vid stormöteti Yuncheng införlifvades med församlingen (sid. 215).

Bybesöken och arbetet bland kvinnorna inom Yunchengs distrikt (sid. 216).

Barnhemmet i Sinan med dess 10 små skyddslingar (sid. 216).

Bibelkvinnan fru Kuoh, hennes man och son, att allt med dem är vordet nytt. Att de må bli till stor välsignelse för sin by. — Den ingång, som fru Carlén och hennes bibelkvinna vunnit i många hem inom Juichengs distrikt (sid. 217).

De stora förändringar, till det bättre, som Puchow station i yttre afseende det sista året undergått. Framförallt det nya kapellet (sid. 218).

En-ör, att han må bli till allt rikare välsignelse (sid. 223).

Böneämnen: Ett nytt kapell i Honanfu (sid. 215).

Att Herren under makarna Westers vistelse i hemlandet i rikt mått må få välsigna församlingen i Puchow och det arbete där, som kommer att utföras af de infödda evangelisterna och missionär *O. Carlén.* — Fröken Ohrlanders skolarbete i Puchow. — Församlingen i Juicheng (sid. 219).

Feng och hans unga hustru samt öfriga hustrur till kristna män. De infödda kristnas familjer (sid. 221).

Chang och postmästaren Wang (sid. 226).

De 55, som läto anteckna sig som sökare vid Tings möten i Mienchih (sid. 226).

VÅRT STORA NYA PREDIKOTÄLT

anlände till vår station från Amerika d. 27 februari. Om Herrens särskilda hjälp vid dess inköp i San Fransisco vittnar följande utdrag ur bref från missionär N. Svensson, dat. Los Angeles, Kalifornien. Han skrifver:

»Under en missionsresa lofvade en vän skjutsa oss hem i sin automobil, men hinder kom i vägen, och så gaf oss en annan vänlig broder en treflig automobiltur på 120 eng. mil. Under färden kom jag att nämna om vår missions behof af ett större predikotält. Vid min hemkomst fann jag ett svar från en firma i Chicago, som jag i denna angelägenhet skrifvit till, och som dr. R. A. Torrey godhetsfullt rekommenderat såsom den allra billigaste. Svaret innehöll, att ett tält af den uppgifna storleken skulle kosta 160 am. dollar. Jag läste och tänkte och började småningom tänka högt. Äfven talade jag om att jag blott hade 115 dollar med mig från Shanghai till inköp af tält. Hvad vore nu att göra? Mr Ellsburg, som skjutsat oss, svarade, att han skulle skrifva till en tältfirma i San Fransisco och fråga om priset där. Fjorton dar senare hade jag svar. Och hvad tror du de begärde? Jo, 84 am. dollar för samma slags tältduk och storlek, 29× 40 fot! Du kan väl ej undra på att jag tackade Gud, som så hade ledt allt: 1) att jag fick göra Mr Ellsburgs bekantskap, 2) att han skjutsade oss hem, 3) att svar kom från Chicago, just då han var hos oss, 4) att jag råkade tala om saken, så att han hörde det, och 5) att han gjorde mig den tjänsten att skrifva. Hade den andre vännen ej fått förhinder, så hade Mr Ellsburg ej fått veta förhållandet, och då hade ditt tält kommit att kosta 160 dollar i stället för 84, ty det skulle ej fallit mig in att höra efter på annat ställe, då dr Torrey sagt, att Chicago vore billigaste platsen. Du tycker kanske jag ordar mycket om denna sak, men jag ser så påtagligt Guds ledning i detta, att jag knappast sett något motstycke.»

Så långt missionär Svenson. Hjälpen oss nu, kära vänner, att tacka Herren, som så ledt i denna sak! Frakten från San Fransisco till Han-

kow gick ej till mer än 15 am. dollar, och de återstående 16 torde just betäcka den dyrare frakten fr. Hankow hit upp till vårt fält. »Allt har Herren väl beställt».

I dag (16:de mars) sände jag tältet, draget af vår mjölkko, till Yuncheng att första gången tjäna vid pastor TingLi-meis väckelsemöten, som börja i morgon. *Bedjen, att mycken frukt må vinnas för Herren inom detta tält!* I morgon få några och 20 gossar ur mellanskolan följa med till Yuncheng.

Eder i evangelii tjänst

Henrik Tjäder.

DÅ BLOMMORNA VISA SIG PÅ MARKEN.

Höga V. 2: 12.

Några anteckningar från resor, stormöten och högtidsdagar under våren 1917 af *Aug. Berg.*

I.

De första vårtecknen voro underrättelserna om att pastor Ting Limei kunde förväntas till vårt fält. Under vår årskonferens uppgjordes en restur för honom, omfattande alla våra stationer, och under flera månader bads för honom och hans tilltänkta kampanj af alla våra kristna inom de tre provinserna. Så kom budskap om att han måste inskränka sin resa helt betydligt. Endast Honan och Yuncheng kunde denna gång påräkna besök af honom. Det var en stor missräkning men kunde ej hjälpas. Den åttonde mars kom han till Honan och hade möten i Honanfu och Mienchih.

Den 17:de började hans möten här i Yuncheng och varade fyra och en half dag. Efter att hafva kallat tillsammans så mycket folk, som möjligen kunde nås, och hafva gjort ej så litet för att bereda härberge m. m. åt alla, känns det obeskrifligt skönt att kunna blicka tillbaka på denna tid såsom en tid af välsignelse. Från skilda håll kommo troende hit. Hvarje upptänklig vrå var upptagen om nätterna, t. o. m. vår »lada». Omkring 600 personer voro ofta samlade. Aldrig har Yunchengs missionsstation haft så många inom sina väggar. Och under hela tiden och efter mötenas slut var det en så stilla och uppmärksam anda. Alla lyssnade med det spändaste intresse, och intet enda ord sades af talaren, som man önskade, att han ej hade sagt. Hans uppträdande var sant kristligt, ödmjukt och taktfullt och hans undervisning alltigenom biblisk, praktisk och enkel. Han slog ej an på känslorna, men talade på det mest öfverbevisande sätt om syndens makt och vår oförmåga att frigöra oss ifrån den samt till sist om Jesu stora kraft. Han betonade ock mycket vikten af enskild systematisk bibelläsning, bön och förbön samt de kristnas uppgift att leda andra till den Frälsare, de själfva funnit. Detta var kanske, hvad som verkade allra mest på de troende, och man kan ej undgå att redan se frukterna däraf. Sista dagen var »kvinnornas dag». Det var en stor fröjd att se kapellet fullsatt af kvinnor och veta, att nu var det ett budskap särskildt för dem. Ifriga ansträngningar hade ock gjorts för att nå så många kvinnor som möjligt med en inbjudan, och resultatet utföll väl.

Vi tacka Gud för dessa dagar, och så göra äfven våra syskon i Honan. Vi tro, att Ting skall kunna besöka våra stationer i Shensi längre fram.

Gud har sina utvägar att hålla sina tjänare nära honom. »Säd måste malas.» Under vistelsen i Honanfu nåddes pastor Ting af budskapet om att hans äldsta dotter, som studerade i Tyskland, och vid hvilken han var mycket fäst, aflidit. Det grep honom

djupt, men han bar sin sorg fram inför Herren, Jag såg honom ej gråta öfver detta men såg därmot, huru han grät, då underrättelsen nådde honom, att hans fädernesland afbrutit förbindelsen med en viss stormakt i västern.

Efter dessa dagars möten reste jag till Honanfu. Pastor Ting och jag skiljdes där ifrån hvarandra. Det hade nog varit förhoppning om att han skulle stanna där öfver en söndag, men han fann rådligast att ej så göra för att ej riskera att få sin resplan rubbad. Emellertid hade mycket folk samlats, ej så få i hopp att få höra Ting. Herren verkade dock i vår midt, oberoende af de mänskliga redskapen.

I mitt resebref från hösten nämnde jag, att ett större hus, ämnadt för gatukapell och sofrum för eleverna, var under uppförande. Nu var detsamma färdigt och taget i besittning. Hvad jag önskar den dagen vore inne, att detsamma kunde sägas om församlingens därnäst så trängande behof — ett nytt kapell! Det nuvarande är alldeles för litet, och församlingen har ej bärkraft att själf kunna bygga ett. Vi få vara glada, om den f. n. kan bestrida utgifterna för utstationsverksamheten.

Femton personer döptes, och nio afskiljdes till diakoner. Detta var också blommor från Honanprovinsens örtagård. För tio år sedan räknade församlingen här trettio medlemmar, nu etthundrasextiosex. Jordmånen är god.

Efter stormötet i Honanfu voro broder Rikard Anderson och jag tillsammans i Sinanhsien på stormöte. Denna gång gynnades vi af vackert väder och hade ganska mycket folk. Åtta personer upptogos i församlingsgemenskap och ej få antecknades som sökare. I det lilla barnhemmet fanns ett tiotal små värnlösa, det minsta ej två månader gammalt, bara skinn och ben — tillsvidare.

Så hade vi vårt stormöte i Yuncheng med början på Långfredagen. Ganska mycket folk kom tillsammans. De voro alla uppvärmda af Ting Li-mei's möten. Först samlades vi till en passionspredikan på f. m. De flesta voro stadsbor; landtborna kommo på e. m. Äldste Ching (silfversmeden) var kallad att hjälpa oss med predikan. Fem personer upptogos genom dopet i församlingen. En af dem, en äldre man, hade hört evangelium för första gången just i vår missions början, under den tid broder Erik Folke var härute. Nu först syntes frukten mogen. »En sår, och en annan får skörda.» Han ångrar djupt, att han så länge försummat tillfället. Att han ej bott litet närmare staden är ock en stor sorg för honom. Nu har han emellertid flyttat in hit. Vingårdens Herre tager emot äfven dem, som anamma kallelsen sent på dagen. Denne man afgaf ett klart vittnesbörd och visade oss en lapp, på hvilken han antecknat namnen på tre personer, som verkligt vilja tro på Jesus, och som han dagligen beder för. Han hade ej klart för sig, att det kunde löna sig nedskrifva äfven namnen på evangelii motståndare (han har ock sådana i sin släkt).

Vi rådde honom till att så göra för att genom sina förböner vinna äfven dem för Gud. En annan af dem som döptes, en mjölnare i staden An I, afgaf också ett godt vittnesbörd. »I tionde månaden», sade han, »den 14:de dagen förra året, kom jag för första gången hit till gudstjänst. Orsaken att jag kom, var denna: Jag hade en dag gått ut till landet för att köpa hö. Jag vände mig härvid till denne man (pekande på en af våra församlingsmedlemmar, som döptes förra våren). Då jag uttryckte min belåtenhet öfver att höet var godt och priset

moderat, sade han 'Det är Guds nåd', bjöd mig på ett mål mat, sade, att det om ett par dar var söndag samt uppmanade mig att då bevista gudstjänsten.» Sedan dess har denne man varit en flitig gudstjänstbesökare och på alla gjort det bästa intryck. Då han tillfrågades, hvad som i Joh. 3: 16 menades med »världen», svarade han så helhjärtadt: »Därmed menas *mig!*» Det var svårt att tillbakahålla tårarna, då ett så klart vittnesbörd afgafs. Det mänskliga redskapet till hans omvändelse är en man, som är mycket klent begåfvad å hufvudets vägnar. Dock har Gud användt honom till att föra denne man till sig. Ett nytt bevis på att »det svaga från Gud är starkare änm änniskorna.»

Forts.

BARNHEMMET I SINAN.

OM FÖRHÅLLANDENA DÄR skrifver vår syster *Maria Pettersson:*

I Barnhemmet ha vi *tio skyddslingar.* De två minsta äro båda födda den 9 februari. Utom denna sin gemensamma födelsedag ha de det gemensamt, att *ingen ville ha dem.* Mei-lien — »Skön lilja» — föddes i ett tempel. Modern dog, och fadern fortsatte sin väg västerut, låtande sin lilla flicka ligga kvar. En-lien — »Nådebarnet» — har båda föräldrarna i lifvet, men de bestämde, att hon skulle dö. Genom en kristen kvinnas mellankomst fann dock äfven hon, tre dagar gammal, skydd härinne.

Lotusblomman n:2 (den första dog) växer och blir ett sött barn. »Lotusbladet» kan stå och äfven gå något för sig själf och är så duktig. »Väldoft» är två månader yngre och af svag kroppskonstitution. De tre äldsta, »Frost», »Lyckobarnet» och »Flit» samt gossen »Förnyelse» ha börjat läsa. Gossen går i skolan, och flickorna läsa tillsamman med några andra flickor (dagelever) i Barnhemmet.

Bedjen Gud för dessa små!

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

FRU ETHEL BLOM SKRIFVER från Yuncheng d. 14 april 1917:

I fredags åkte Augusta Berg, bibelkvinnan Feng-ta-sao, Majastina och jag ut till den by, där jag börjat en klass för kvinnor. När vi kommo dit ut, hade inte mer än ett par infunnit sig, hvarför vi gingo ut på gatan för att kalla in dem. Så samlades de omkring Augusta utanför ett tempel. Någon bar dit bänkar, och strax var hon i full gång med att vittna för dem om vägen till lifvet. De förstå henne så väl, ty hon talar deras språk så bra, att de inte behöfva ansträngа sig för att följa med. Majastina drog f. ö. allas uppmärksamhet till sig, men själf var hon fullt upptagen med en liten baby på tre månader, hvars mor är en kristen, vår f. d. skolflicka, nu gift därute. Majastina fick bära barnet och var så viktig och lycklig. Bibelkvinnan talade till en annan liten skara och jag till en tredje.

Sedan följde några kvinnor med oss till det hus, dit vi först hade kommit, och så togo vi plats på gården. De stora bibliska taflorna hängdes upp, och efter att ha stillat oss genom bön talade jag en stund. Först gick jag igenom den förra veckans ämne, korsfästelsen, och sedan uppståndelsen. Därefter talade Feng-ta-sao och sedan Augusta. Den sistnämnda talade om det hopp, uppståndelsen gifver oss, hvar och en som tror, och kvinnorna lyssnade så ifrigt, nickade och stämde in då och då, när hon vidrörde just deras särskilda behof. Efteråt satte vi oss i små grupper för att lära

BREFAFDELNINGEN.

Juicheng d. 26 april 1917.

Kära missionsvänner!

Och hedningar skola vandra i ditt ljus, och konungar i skenet, som uppgår öfver dig. Es. 60: 3.

Tidigt en måndagsmorgon kom en man med de hyrda mulåsnorna för att föra mig och bibelkvinnan Kuoh till hennes by, 30 li sydväst från Juicheng. Det dröjde ej länge, förrän vi voro färdiga med sängkläder och matlåda samt ett förråd af bibeldelar och traktater. Framkomna till byn var det många händer, som hjälpte oss att få i ordning det öde hemmet. Fru Kuoh:s man är nämligen kock hos fröken Prytz i Yuncheng; ende sonen är i missionens skola i Haichow och hon själf sedan fyra år tillbaka bibelkvinna hos mig. Svärföräldrarna äro länge sedan döda, men ett trefligt litet hem hafva de upprättat i sin fäderneby, där de vistas under sina fritider. Det är så roligt veta, att de alla tre vilja följa och tjäna Herren. Herren har ock gjort stora under med dem; det säga och veta alla, som känna deras förr och nu.

Fru Kuoh och hennes man voro förr totalt fördärfvade opieslafvar, men evangelium, som är en kraft till frälsning för hvar och en, som tror, har gjort dem till nya människor. Liksom det gamla hemmet, det hem de hade under sitt syndalif, numer är en igenfallen jordgrotta ute på en åker, så är också det gamla lifvet förgånget. Ett nytt har börjat, och med det har följt ett nytt hem. Endast minnena af allt det gamla finnas kvar.

I denna by, som kallas Mo tsien, finnes ingen mer troende familj. Det är en vacker by, belägen i en dal med ett ständigt rinnande vatten, som drifver ej mindre än fyra kvarnar. Stora, vackra bambulundar växa i byn. Ej underligt, att fru Kuoh älskar sin by och längtar efter att föra folket där till frälsningens kunskap!

Under den vecka, vi stannade där, besökte vi 10 byar. Uppför backe och nedför backe gick det ständigt, och då vi sent på e. m. vandrade hem, voro vi alltid både trötta och hungriga. Sista e. m.. lade jag mig efter hemkomsten på sängen och sade till fru Kuoh: »Nu skall du stänga porten och ej visa dig, ty vi behöfva hvila litet, innan vi laga vår mat.» Men hon hade nätt och jämt hunnit lägga sig, då någon kom och uthålligt slog på porten, ropande hennes namn. Snart hade vi fullt af byns kvinnor omkring oss. De hade sökt oss flera gånger under dagen, och nu måste vi gifva tid och krafter åt dem. En gaf sig ingen ro, förrän hon felfritt kunde läsa upp en sång, som vi börjat lära henne. Hvarje kväll hade vi i det vackra månskenet en stilla, lyssnande skara på gården.

Öfverallt i byarna möttes vi af frågan: »Hvarför låter inte Gud det regna.» Härigenom gafs oss ständigt tillfälle att peka på deras afgudatillbedjan och synder. I hvarje by träffade vi ock spelare bland både män och kvinnor. När vi förmanade dem, erkände de det orätta men tillade: »Himlen är röd; intet regn kom-

---

kvinnorna denna sång: »Jag har synd, kan ej undfly. Herre Jesus fräls mig du», o. s. v. Somliga hade lärt sig början af sången förra gången och kommo ihåg några rader. Ja, så går det till, när vi äro ute på bybesök. Det är verkligen att så på en förhoppning.

mer. Våra hjärtan äro oroliga, och vi måste skingra oron genom att spela.» Huru många i de kristna länderna göra ej på samma sätt i stället för att söka tröst hos Herren!

En rätt lustig erfarenhet gjorde vi i en by. Vid framkomsten sågo vi ej en enda människa ute. Vi stannade på en tröskplan och tittade bortåt de strax intill liggande grottorna, i hvilka folk rörde sig. I den ena voro de tydligen upptagna med att spela, och där tog ingen notis om oss. Vi fortsatte nu fram till bygatan. Lika egendomligt tyst var där. Öfverallt voro portarna stängda. Annars bruka öfverallt i byarna nyfikna samlas, så snart en utländing kommer. Vi gingo tillbaka och satte oss ned på den förstnämnda platsen för att invänta någon. Till sist kom en ung man ut från en af grottorna och frågade, hvad vi ville. »Vi vilja tala några ord med kvinnorna här i byn.» Dömen om vår förvåning, då han svarade: »Här i byn finnas inga kvinnor.» Vi sågo tydligt, att han var rädd för oss, hvarför vi lugnade honom med att säga, att vi alls ej ville göra kvinnorna något ondt, endast lära dem att tillbedja den sanne Guden. Så gingo vi längre bort i byn men möttes af samma ödslighet, trots att vi sågo många grottor och människoboningar. Åter satte vi oss ned och väntade. Nu kom en man ut med ett litet barn på armen och tittade på oss på afstånd, så försvann han. En annan man kom och satte sig på en backe ej långt ifrån oss. Vi frågade honom, om det ej fanns några kvinnor. Kanske han i så fall ville bedja dem komma ut? »Det finns inga kvinnor här», var det svar vi fingo. Vi kunde ej låta bli att skratta och frågade, om det inte heller fanns någon *gammal* kvinna i hans hem. Helt långsamt kom nu ett jakande svar. Vi bådo honom då låta henne komma ut. Efter en stund kom han tillbaka med både en gammal och en ung kvinna, men försiktigtvis stannade de långt ifrån oss uppe på backen. Fru Kuoh ropade till dem: »Ni behöfva inte vara rädda. Vi äro också kvinnor, som ha kommit för att tala med er.» O, så brådt de nu fingo nedför backen! De hade nämligen i fru Kuoh igenkänt en släkting, som de ej sett på många år. Nu blef det lif i byn. Den ena kvinnan efter den andra kom fram, och uppför backen måste vi för att följa med in i ett snyggt, förmöget hem. Naturligtvis skulle vi äta middag där, och det bästa de kunde åstadkomma, sattes fram för oss. Det smakade också förträffligt efter den långa vandringen i solgasset. Från den kvinnolösa byn hade vi snart ett 20-tal kvinnor, unga och gamla, samlade, villiga att lyssna till evangelium. Äfven den unge mannen, som påstått, att det inga kvinnor fanns i byn, var med och såg litet förlägen ut. När vi gingo hem, följde kvinnorna oss till vägs och bådo oss snart komma tillbaka.

Den 11:te redo min man och jag till stormötet i Puchow. Efter 1 1/2 dags resa voro vi framme och välkomnades af våra kära syskon Westers och fröken Ohrlander. Senare på dagen fingo vi glädjen sammanträffa med bröderna Aug. Berg, Lindén och Bergkvist samt H. Tjäder. Alla utom herr Bergkvist reste emellertid vidare påföljande dag med Tungchowfu till mål. Så kommo de troende, den ene efter den andre, glada och lyckliga från nära och längre bort liggande byar och köpingar inom Puchowdistriktet. Det är alltid uppmuntrande och en glädje för hjärtat att se en skara i Jesus lyckliga kineser samlas för att tillbedja Herren.

Öfverraskade blefvo vi verkligen öfver de stora förändringar, som Puchow station under det gångna året

genomgått. Mycket hade vi hört därom, men hvad vi sågo, öfverträffade våra förväntningar. En stor vacker kyrka står där nu, bärande vittnesbörd om Guds trofasthet. Stora skaror hafva sedan den invigdes, där lyssnat till frälsningens budskap. Vackert brusade den nyligen anlända svenska orgelns toner och stämde sinnena till andakt, då vi under stormötesdagarna samlades till gudstjänst.

Fyra bröder upptogos i församlingen genom dopet. För många var dock detta möte blandadt med vemod och tårar, ity det var det sista, våra syskon Westers ledde före sin hemresa till Sverige. Flera afskedspresenter (väggbonader) påminde oss alla om deras snara uppbrott. Att br. Wester nedlagt mycket arbete i Puchow, därom vittna alla de praktiska och ändamålsenliga förändringar, som skett under de senaste åren. Herren gifve nu våra syskon en skön hvila i älskadt fosterland!

Min man har öfvertagit vården om Puchow församling under br. Westers vistelse i hemlandet, och nu bedja vi, att vi själfva såväl som Puchow och Juichengs församlingar må få vara inneslutna i edra förböner.

Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar och ett varmt tack till alla, som sändt oss julgåfvor. Tack, älskade vänner, för all eder kärlek, all eder förbön och alla offergåfvor för oss och arbetet!

Eder i Herren förenade

Gerda Carlén.

*

Följande bref från Malte Ringberg, som godhetsfullt tillställts oss af vänner i landsorten, vilja vi härmed göra tillgängligt för en större läsekrets.

Kära vänner inom V:s Femöresförening!

»Gud till ära genom oss.»
2 Kor. 1: 20.

Vårt stormöte i Mienchih blef i år tidigare än de sista åren, nämligen 10—14 mars. Vi hade fått löfte att ha den öfver hela Kina kände pastorn Ting Li mei hos oss ett par dagar, och på grund af knapp skörd förra hösten och däraf följande fattigdom beslöts att ej anordna extra möten, utan skulle Tings besök och stormötet slås tillsamman.

För några år sedan skildrades Tings arbete i provinsen Shantung i Sinims Land. Då gick han omkring, själf bärande sitt lilla knyte, från stad till stad och från skola till skola. Gud öppnade vägen för denne sin tjänare på ett underbart sätt; det är ej utan skäl han kallats för Shantungs apostel. År 1912 for han ner till Shanghai, hvars K. F. U. M. då ville anställa honom såsom resesekreterare för Kinas studerande ungdom. Jag råkade att få dela hytt med honom på ångbåten mellan Tjing-tao och Shanghai. Sedan dess har han besökt en mängd högre skolor och fått särskild nåd af Gud att förmå unge män att ägna sig åt evangelii förkunnelse såsom lifsuppgift. Hans namn är nu kändt och älskadt vida omkring, äfven på platser, som han ej besökt, och dörrarne stå öfverallt öppna för honom.

Arbetet bland de studerande samt de vidsträckta resorna ha naturligtvis bidragit att utveckla honom mycket. Han är nu en fullkomlig gentleman, som i sin person visar, hvad sann kristendom och umgänge med andra kan åstadkomma.

En afton bjödo vi in representanter för de ledande inom samhället, och ett rätt stort antal infunno sig, enär Tings namn är kändt genom pressen. Gripande talade denne då öfver Fil. 1: 21—24, som i den kinesiska bibel-

öfversättningen är något olika den svenska och gifver talaren frihet att tala om det »mest nödvändiga» (v. 24) och det »ojämförligt bästa» (v. 23). Han vände sig ett ögonblick till en skolgosse och frågade denne, om han börjat ombesörja det mest nödvändiga. Efter föredragets slut reste sig förre läraren i vår flickskola, den allmänt aktade herr Chao, och sade under tårar, att han ej sörjt för det »mest nödvändiga», såsom han *bort*. Likväl är han en af de mest nitiska inom församlingen. Och så vände han sig till de inbjudna med en maning att i tid förbereda detta »mest nödvändiga». Såsom svar på Tings maning antecknade sig femtiofem af dessa ledande män såsom villiga att studera bibeln och att sätta sig in i kristendomens mening. Lösa blad utdelades för detta ändamål.

Mänskligt sedt blir det nog ej så mycket resultat af dessa löften, men Gud kan göra underverk, vida mera än vi begära eller tänka. Missionär Beinhoff erbjöd sig att hålla en särskild klass för dessa nya »sökare» på lördagsaftnar kl. 8. Den första gången kommo 15, den andra gången 6, den tredje ingen, den fjärde 6. Svårigheter att komma kunna ju alltid finnas. Beinhoff ville, att de skulle komma kl. 8 och gå hem strax efter 9; men, på ett undantag när, komma de framemot 1/2 10 och gå ej förr än 1/2 12, och då är missionären trött nästa dag.

Två af dem, som komma till klassen, äro mycket värdefulla män, så långt det är mig bekant. Den ene heter Chang och är chef för stadens miliskontor. Det uppges, att hans far för flera år sedan i Yuncheng vårdades (af Erik Folke?) för ett sår på hufvudet och då fick oförgätliga intryck samt medförde en bibel till hemmet, några kilometer från Mienchih. Denne hans son har sedan flera gånger kommit till gudstjänst men ej varit fullt afgjord. *Bedjen med oss, att han måtte bli riktigt frälst.*

Den andre är postmästaren i vår stad vid namn Wang. I likhet med den föregående är han synnerligen sympatisk samt därtill absolut rättfram och punktlig. Hans mor var flera år vegetarian och hoppades att därigenom få frid i sitt hjärta, men förgäfves. Hennes tredje son, postmästarens yngre bror, blef skickad till Kina Inland missionens skola i Kaifeng, enär hemmet var i denna stad och beläget ej långt från missionsstationen. Gossen berättade hemma, hvad han hörde i skolan, och detta blef ett medel till moderns omvändelse. Den sonen är nu elev i Kina Inland missionens sjukhus hos dr Guinness för att utbildas till läkare. Vid tiden för Ting Li mei's möten i Mienchih skref denne medicine studerande till sin äldre bror och uppmanade honom att nu helt afgöra sig för Herren. Genom flerårigt umgänge med missionärerna i de städer, dit hans posttjänstgöring varit förlagd, hade postmästaren blifvit fullt öfvertygad om evangelii sanning. Sålunda har han också efter sin ankomst till Mienchih emellanåt kommit till oss, och jag har småningom lärt mig att riktigt värdera honom. Jag skaffade honom också den kinesiska Christian Intelligencer, en tidning, som i tysthet utfört ett ofantligt banbrytande arbete för evangelium och nått många af dem, som ej haft mod att personligen infinna sig på missionsstationerna. Det finnes små ting, som kunna utföras för någon liten kostnad men med vidtgående följder. Och jag begagnar mig af tillfället att *tacka* eder, kära vänner, som också med edra gåfvor sätta mig ekonomiskt i stånd att kunna göra ett och annat. Jag blir sålunda edert ombud här.

Redan innan Ting Li mei hållit sina möten här, hade Wang begärt att få bli döpt nästa höst. En f. d. kamrats handlingssätt hade nämligen gjort ett outplånligt intryck på honom. Denne hade förut innehaft en af tusende unge män afundad befattning vid postkontoret i provinshufvudstaden Kaifeng, men den bindande söndagstjänstgöringen kändes så kväfvande för hans andliga lif, att han f. o. m. det kinesiska nyårets ingång tog afsked och mottog anställning såsom evangelist i en norsk mission mot $ 10: — i lön pr månad (han hade haft c:a $ 100: — i posten!!), Hans hustru, som också var kristen. får mot extra arfvode bli lärarinna i missionens flickskola. Gud välsigne det paret!

Nu är jag viss om att I viljen *hjälpa oss att bedja för postmästaren Wang och hans hustru* (hvilken sistnämnda hvarje tisdag undervisas i sitt hem af bibelkvinnan), att de bli riktigt frälsta och *lyckliga i tron.*

Vid vårt stormöte hade vi glädjen upptaga 28 nya församlingsmedlemmar, 19 män och 9 kvinnor. Dessutom antecknades 56 nya sökare. Det synes mig, som om en särskild besökelsetid nu hade kommit. Det är så viktigt, att ett *andligt* arbete utföres och ej blott en yttre anslutning vinnes. Jag önskar, att en bättre och mera systematisk undervisning i Guds ord meddelades. Ty själafienden kan ej lätt besegra dem, som äro rotade och grundade i Guds ord. Det är just nu det problem, för hvilket evangelisterna och jag behöfva himmelsk vishet, huru vi bäst skola undervisa dessa nykomna församlingsmedlemmar och sökare.

Vänliga hälsningar från

Eder *Malte Ringberg.*

ETT ORIGINELLT BREF.

TILL FRÖKEN INGEBORG ACKzell kom för något öfver ett år sedan från en seminarieelev vid namn Feng-Iu-chen ett bref, som i öfversättning lyder:

Ärade Fröken Frid hälsas med frid. Det är ingenting af vikt, men emedan Er lärjunge lämnat Er och ej vet, när han åter får se Ert gyllene ansikte — för sina synders skull — så ville jag skrifva om min hustrus läsning. Min far vill gärna, att hon skall lära sig läsa, men själf är hon omedgörlig, och det är nog omöjligt få henne till Siaoyu för att lära. Men fastän det nu är omöjligt, skall hon ändå komma senare för att studera läran och lära sig läsa. Efter som jag ej kan hjälpa detta, ber jag ärade Fröken bedja mycket för henne, att hon må omvända sig och tro på Herren. Emedan vi, som tro på Herren, ha var och en sina svårigheter, behöfva vi ömsesidigt bedja för hvarandra. Herren vare med oss alltid! Amen.

Om ärade Fröken har tid, så var god gå till min ringa hydda och »lys för Herren» där! Det är mitt hopp, att så skall ske.

Feng-Iu-chen.

*

Fröken Ackzell tillägger: Feng är en snäll och gudfruktig ung man. Sedan jag fick hans bref, har jag ibland besökt hans hem, en liten låg, mörk hydda. Nu är Feng åter hemma öfver ferierna, och i går kom han hit med sin unga hustru. Hon är omkring 16 år och ett riktigt ouppfostradt barn. När Feng velat lära henne bedja eller tala med henne om Gud, har hon ej velat höra på. Nu skulle jag ha läskurs här med kvinnorna, och Feng ville så gärna få hit sin hustru. De bo öfver två mil från stationen, så hon kunde ju ej gå på sina små fötter. Då bjöd en af våra kristna

på skjuts. Det är en så nitisk man, »hetthjärtad för Herren», som kineserna kalla det. När han kom till Fengs hem, började den unga hustrun gråta och säga stygga ord till tack för hans vänlighet. Men han lät sig icke afskräcka, och till slut lyckades de två männen få den unga kvinnan med hit. Här är hon så snäll och läser flitigt. I dag har hon till och med löst sina fötter. Måtte nu bara hennes hjärta öppna sig för Herren och hans ord! Bedjen för henne och öfriga hustrur till våra kristna män! Många af dem *vilja* ej omvända sig till stor sorg både för sina män och för oss. Det blir ju icke något kristet hemlif, om bara *en* i familjen tror på Gud.

I morse, innan Feng gick hem, ledde han morgonbönen här. Han yttrade då bl. a., att sorger, svårigheter och förföljelser för Jesu skull äro just som en kopparslant, som vi få växla ut mot himmelens salighet, hvilken han liknade vid ett silfvermynt. »Himmelen», sade han, har hög växelkurs. Tänk, hvilka dårar vi äro, om vi vilja växla bort silfvermyntet mot en kopparslant! Och ändå — det är, hvad så många göra, då de endast fråga efter det jordiska goda.» Han talade så godt. Bedjen för honom och hans unga hustru. Ja, bedjen för de kristnas familjer!

FÖR VÅRA SMÅ MISSIONSVÄNNER.

TRO PÅ GUD! GÅ INTE PÅ TEATERN!

EN MISSIONÄRSFAMILJ HADE anlänt till en utstation. Kapell var inrett i ett avlångt hus, som vette mot en stor, kringbyggd gård. Ovanpå kapellet hade missionärsfamiljen sitt tillfälliga hem. En trappa ledde dit upp genom en öppning i kapellets tak. Det var ingen fin uppgång, men de som bodde däruppe, voro inte ledsna för det. Det första rum, man kom in i, var stort. Men hela möblemanget utgjordes av ett bord, ett par stolar, en bänk och en hylla. Innanför var ett mindre sovrum med två sängar. För barnen voro bräden lagda på bänkar, och där hade de en riktigt stor syskonbädd. I de båda fönstren satt papper i stället för glas, och till gardin tjänstgjorde ett rött skynke. En trälåda, kring vilken var satt en bit tyg, tjänade som tvättbord. På de vitlimmade väggarna sutto några bibelspråk. När sängarna voro uppbäddade och allt var i ordning, såg det hela riktigt trevligt ut.

Som det var november månad och ingen eldstad fanns, fingo barnen på aftnarna samlas kring ett fat med glödande träkol. Där stodo de små för att värma sina händer. Av brist på eldstad bestodo också måltiderna för det mesta av kinesisk mat. Den minste i barnskaran ville gärna liksom de äldre begagna två pinnar. Men som det gick mindre bra, utbyttes de mot en liten sked.

Under dagarna sprungo barnen glada omkring ute. Gumman i huset intill, vilket hade samma ingångsport som kapellet, var ju så snäll. Till utstationen kommo också andra små barn. De voro klädda i vadderade koftor men hade ingenting på huvudet.

En dag kommo några små gossar, iklädda sina bästa kläder. De skulle få gå med sina mammor på teatern. Först höllo de helt förläget varandra i handen och bara tittade på missionärsbarnen, som vänligt tilltalade dem. Efter en stund började de dock deltaga i deras lek, och snart voro de vänner. Att de voro kineser och de andra svenska barn, vad brydde de sig om det! Alla talade de ju kine-

siska som sitt modersmål, alla voro de födda i Kina. Efter en stund sprungo de in i ett hus, som förlorat sitt tak och bara hade väggarna kvar. »Nej, se», utbrast en och pekade på en nisch i väggen, »där har avguden stått!» Bara litet av ett ben återstod. Det övriga var borttaget eller hade fått en törn, då taket störtat in. »O, det har varit gudens ben», utropade en av kinesgossarna. »Nej», inföll ett av missionärsbarnen, »det är bara en repstump med lera omkring, som målats utvändigt. Han petade litet på föremålet, och den sköra leran föll av. »Vi ha bara *en* Gud», tillade han, »och han är i himmelen.»

Nu kom kinesgossen ihåg, att de skulle gå till teatern och påminde sina kamrater därom. I detsamma lade ett av missionärsbarnen sina händer på en av de kinesiska gossarnas arm och sade: »Goggo (äldre bror), tro på Gud! Gå inte på teatern!» Nu ropade någon befallande på kinesgossarna, och borta voro de.

De gingo på teatern, men isynnerhet en av dem, En-ör, tyckte sig oupphörligt höra dessa ord ljuda i sina öron: »Goggo, tro på Gud! Gå inte på teatern!» Förr hade det ju varit så roligt på teatern, men i dag tröttade den honom. Trummornas dån och allt stoj och buller gav honom huvudvärk. På aftonen sprang han till de kristnas möte, men inte förstod han mycket, där han satt ytterst på en bänk nere vid dörren. Från denna dag längtade han att lära känna den Gud, som hans lille svenske vän talat om, och dennes uppmaning kunde han inte komma ifrån.

Så dog En-örs pappa, och modern gifte om sig med en ämbetsman i samma lilla stad. Styvfadern var snäll men rökte opium. När En-ör blivit några år äldre, längtade han att få tjäna hos någon kristen, så att han kunde få sitt hjärtas önskan uppfylld att lära känna utlänningarnas Gud. Så kom han till en snäll, troende lärare, och när denne kom under fund med gossens längtan efter Gud, tog han sig särskild tid med honom. Ofta kunde den gamle läraren sitta till långt in på nätterna, då det var tyst och stilla omkring dem, och undervisa En-ör om Gud. Under denna tid kom den unge gossen helt över på Guds sida och blev döpt. Läraren gjorde sedan upp med missionärerna, att En-ör skulle få arbete på missionsstationen för att där få höra ännu mer om Gud och stadfästas i sanningen.

En-ör var så villig, så snäll och trogen. Föräldrarnas frälsning låg honom mycket om hjärtat. En dag kom han in i missionärens arbetsrum och berättade, att hans styvfar rökte opium. Tänk, om han småningom kunde få betala av för dennes avvänjning? Han ville så gärna, att styvfadern skulle bli fri från sin last och lära känna Gud. Hans ansikte strålade, då han fick löfte härom, och han var icke sen att skriva till hemmet och bedja fadern komma. Denne kom också, en stilla, reslig man med ett melankoliskt utseende. Han såg ut som en lärare och hade också studerat som ung. Men opielasten hade hindrat honom från att fullfölja sin examen.

I opieasylen uppförde han sig taktfullt, och vid mötena var han uppmärksam. Sedan han, efter att ha blivit fri från sin last, återvänt till sin hemort, försummade han aldrig att där bevista de troendes möten.

Nu är det En-örs brinnande önskan att en tid kunna få modern fri från hemmet och att få betala för henne i bibelskolan för kvinnor, så att hon skall få hjälp att lära sig läsa sin Bibel och så lära älska Gud. För egen räkning är En-ör mycket sparsam,

men när det gäller att giva i kollekter eller annars lämna bidrag till församlingen, då ger han med varm hand. Alltid är han också angelägen att säga ett ord om Jesus — ja, han är ett riktigt litet predikantämne. Det gjorde våra hjärtan så gott att en gång höra honom i en by tala till en stor skara människor. Djupa tankar, sann tro på Gud och hans Son finnas i hans egen själ. Därför kan han också tala av hjärtat. »Aldrig», sade han en dag, »kan jag glömma den lilla svenska gossen, som en gång sade till mig: "Tro på Gud! Gå inte på teatern"! —

Kanske kunde Herren Jesus också få använda någon av er, små vänner, att säga ett ord om Gud till någon, som därigenom kunde lära att älska Gud och hans Son, som har offrat allt för oss.

Hör vad han säger:
Den som mig tjänar,
honom min Fader ärar en gång.
Den som här kämpar,
Krönas ock skall vid änglarnas sång.

D. B.

FRÅN REDAKTIONEN OCH EXPEDITIONEN.

OROSTIDER AF MERA ALLvarlig art synas åter hota Kina. De meddelanden därifrån, som varit synliga i tidningarna tyda på nya omhvälfningar. Att anhängarne af det gamla statsskicket skulle göra försök att åter upprätta monarkien, hafva många väntat. General Chang, som nu sökte genomföra statskuppen, har aldrig underordnat sig den nya ordningen, och den republikanska regeringen har ej mäktat betvinga honom. Men äfven om detta försök nu har misslyckats, återstå ännumånga svårigheter. De många partierna, motsättningen mellan norr och söder, ytterlighetssträfvanden både från höger och vänster, de laglösa elementens ökade djärfhet, nödtider och däraf kommande missnöje bland folkets breda lager, inblandning af utländska makter o. s. v. skapa många svårlösta problem och gifva anledning till farhågor. Vi få dock under allt hålla fast vid, att vår Guds goda hand hvilar skyddande och bevarande öfver missionen. Men upphören ej att bedja för Kina.

*

Den smärtsamma underrättelsen har nått oss, att missionär Robert Bergling förlorat sin far, som afsomnade i tron på sin Frälsare den 4 dennes i den höga åldern af 87 år. Herren hugsvale de efterlefvande sörjande! Den hemgångne har i sin hemtrakt varit mycket verksam för Herren. Frid öfver hans minne!

RÄTTELSE.

I den redovisning, som medföljde n:r 12 af tidningen står i öfverskriften: under april månad, skall vara: under maj månad.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: *»Sinim», Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Var rädd om Guds ära. — P. P. Waldenström. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Vårt stora nya predikotält. — Då blommorna visa sig på marken. — Axplock från fältet. — Barnhemmet i Sinan. — Brefafdelningen. — Ett originellt bref. — För våra små missionsvänner. — Från Redaktionen och Expeditionen. — Rättelse.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET.

N:R 17 A. ÅRG. 22. 1 SEPTEMBER 1917. PREN.-PRIS 1: 50

UTGIFVARE: KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

HVARFÖR JAG SÖKER UTBREDA KRISTI RIKE I VÄRLDEN.

Af Missionär *Erik Folke.*

JAG SÖKER UTBREDA KRISTI rike i världen, i första hand emedan det är Guds vilja, att så skall ske. »Gud vill, att alla människor skola blifva frälsta och komma till kunskap om sanningen.» (1 Tim. 2: 4). Det är också Jesu sista bud till sina lärjungar, ty då dessa för sista gången voro församlade omkring sin Mästare, trädde Jesus fram och talade till dem och sade: »Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar.» Denna Jesu yttersta vilja är så mycket mer bestämmande för alla hans efterföljare, som det är den sig själf uppoffrande kärlekens vilja. Jesus skulle dö »för att samla och förena Guds förskingrade barn». (Joh. 11: 52). Han har med sitt blod köpt människor af alla stammar och tungomål och folk och folkslag. (Upp. 5: 9).

Det är därför en helig plikt för hvarje Jesu lärjunge att i lydnad för denna vilja göra allt, hvad på honom ankommer, att vittnesbördet om Jesus och hans rike må nå fram till alla människor. Det är i känslan af denna plikt, som Paulus säger: »Jag är villig att förkunna evangelium också för eder, som bon i Rom.» (Rom. 1: 15). Och till korintierna skrifver samma apostel: »Om jag förkunnar evangelium, så är detta ingen berömmelse för mig. Jag måste ju så göra; och ve mig, om jag icke förkunnar evangelium.» (1 Kor. 9: 16).

Det är vidare ett förtroendeuppdrag, lärjungen fått af sin Mästare. »I ären mina vittnen», säger Jesus. Förtroendet är stort. Gud har gifvit oss försoningens ämbete, han har betrott oss med försoningens ord. (2 Kor. 5). Därför böra vi vinnlägga oss om att motsvara hans förtroende. »Förvara det, som är dig ombetrodt, gör en evangelii förkunnares verk, uträtta ditt ämbete fullständigt», förmanar Paulus sin son Timoteus.

Israel hade af vingårdsherren fått sig vingården anförtrodd, men det motsvarade ej förtroendet, det skaffade ej fram frukt i rätt tid, och därför togs vingården ifrån det och öfverlämnades åt andra. Det är ansvarsfullt att hafva fått uppdraget att skaffa frukt åt Gud i världen. (Rom. 1: 13.)

Vi, det nya förbundets folk, hafva fått samma höga kallelse som det gamla. »I ären ett utvaldt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus.» (1 Petr. 2: 9.) Skola vi bättre motsvara Herrens förväntningar på oss än Guds gamla förbundsfolk?

Det har vidare stor betydelse för vårt hopps förverkligande att verka för Kristi rikes utbredande i världen. »Och detta evangelium om riket skall blifva predikadt i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Och då skall änden komma», säger Herren. (Matt. 24: 14.) Då är tiden kommen för hoppets fullbordan. Därför ligger det hvar och en, som har detta hopp kärt, om hjärtat att enligt Petri ord i hans andra bref påskynda Guds dags tillkommelse.

Ännu en orsak, hvarför en Jesu lärjunge bör verka för att göra Kristi rike kändt i världen, är den stora välsignelse, han själf åtnjuter genom att ha blifvit kallad till delaktighet i Guds son och i hans rike. »Gån bort och äten eder bästa mat och dricken edert sötaste vin och sänden omkring gåfvor däraf till dem, som icke hafva något tillredt åt sig», (Neh. 8: 10) är ett ord, som Herren vill tillsäga sitt nytestamentliga folk. Själfviskheten frågar: »Hvilken är då min nästa?» Kärleken svarar: »Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser.» (Rom. 1: 14.) Historien vittnar, att endast den, individ såväl som församling, som frikostigt delat med sig åt andra af det goda, den själf mottagit, har fått välsignelse. Då Herren får bruka sitt folk som kanaler för sin nåd, kan han låta dem få känna, hvad »hans fullhet» innebär. »Den som tror på mig af hans innersta skola strömmar af lefvande vatten flyta fram», säger Jesus. (Joh. 7: 38). Den, som således själf vill föra ett rikt och fullt lif i Guds rike, bör arbeta på att föra detta rike framåt i världen.

Ännu en tredje orsak, som drifver till att verka för Kristi rikes utbredande i världen, är att världen nu mer än någonsin behöfver, att Guds rike kommer till den.

I den gamla kristenheten går världs-

anden fram med fruktansvärd makt, och folken sucka under hans tyranni. Nu mer än någonsin ljuder ordet till Kristi stridsmän: »Kämpen trons goda kamp!»

Och ute i den stora hednavärlden skakas folk och riken i sina grundvalar. Hednafolken inträda, det ena efter det andra, i en inre såväl som i en yttre kris. Gamla värden falla. Människorna känna sig hjälplösa. En allt djupare längtan efter ett rike, som icke bäfvar, förnimmes. Därpå hafva vi under de sista åren haft många prof. Det lifliga intresse för kristendomen, som visats af alla klasser i Kina, betygar detta. Den stora väckelse, som nyligen gått fram i Sydindien, vittnar om detsamma. Macedonieropet: »Kom hit öfver och hjälp oss!» kommer med ny kraft och nytt allvar. Hednavärlden behöfver Kristus, och hednavärlden har rätt att få del i Kristus och i hans rike. För mig är det både ett privilegium och en plikt att göra, hvad jag kan, att den må få, hvad den behöfver.

Ur Förbundstidn.

FRÅN REDAKTIONEN OCH EXPEDITIONEN.

HERREN HAR ÅTER PÅ ETT särskildt sätt bevisat oss sin nåd. En af våra vänner, som ända från missionens början troget följt verksamheten med kärlek och förbön, har genom Herrens tillskyndelse till S. M. K. lämnat en större summa i obligationer att redovisas sålunda: »H. F. T., kr. 2,950» till understödsfond för missionärer. Denna gåfva blir nu grundfonden för det angifna ändamålet. Vår Guds goda hand hvilar i sanning öfver hans tjänare och öfver hans verk.

*

Åter har bud nått oss, att Herren har förlossat tre af våra kära medarbetare för Kina.

En af dem, *Hanna Andersson*, var syster till missionär Rikard Andersson. Herren kom så stilla och flyttade hem detta sitt trötta, svaga barn. Vid hennes begrafning upptogs »missionsoffer», kr. 53: 50, för Kinamissionen, och »i st. f. blommor vid Hannas graf» lämnades kr. 100 att användas vid kapellbygge i Honanfu enligt en af missionär Aug. Berg uttalad önskan i sista numret af S. L. Insändaren af dessa kärleksgåfvor skref: »Medlen åtföljas af de varmaste förböner för arbetarna och arbetet därute på fältet.»

Om en af de andra, en ung syster, *Elsa Linné*, skrifver en af våra vänner:

»Det var dyrbart att se, hur Herren kan gifva frid och fröjd i själfva döden. Hon sjöng och prisade Gud allt emellanåt trots svåra plågor. Vid ett tillfälle utbrast hon: »Jag ser dig, Jesus», och vid ett annat: »Ned uti floden med *min Jesus* trygg jag går.» Hon var en så varm vän till Kinamissionen och hade älskat Herren alltifrån barndomen.»

Den tredje af våra hemgångna vänner hette *Karl Olsson*. Hans djupt sörjande maka skrifver om honom, att han under smärtor men i full trosvisshet gick öfver gränsen, buren af nådelöftena. Han hade på förhand bedt, att hans anhöriga och vänner skulle vid hans hemgång knäböja och tacka Gud, att hans själ var

bärgad för evigt. Han hade också uttryckt den önskan, att en kollekt för missionen skulle upptagas på hans begrafningsdag. Saligt att kunna säga med Paulus: »Lefva vi, så lefva vi Herren, dö vi, så dö vi Herren. Ehvad vi nu lefva eller dö, så höra vi Herren till.»

Ännu en varm missionsvän i Stockholm, fabrikör *G. A. Carlholm*, har fått nedlägga vandringsstafven. Han lämnar ett stort tomrum efter sig. Man såg honom alltid vid missionsmöten med intresse och kärlek taga del i Guds rikes strider och segrar i Kina. Uppoffrande hjälp har också af honom ofta bringats missionärerna och deras barn. Frid öfver hans minne!

JULLÅDORNA.

Då det visar sig vara förenadt med mycket stora svårigheter att i år sända jullådor till Kina, vilja vi föreslå de vänner, som önska glädja våra missionärer med julgåfvor, att i stället för saker sända dem penningar. Om sådana insändas till expeditionen, skola vi med glädje fortskaffa dem.

HEMKOMNA MISSIONÄRER.

MISSIONÄR *AUGUST BERG*, som hemkallats från Kina i och för särskilda öfverläggningar, anlände till hemlandet den 10 augusti efter 18 dagars lycklig resa, utan att några svårigheter mött på vägen.

Fröken *Ebba Burén*, som gjort resan från Kina i missionär Bergs sällskap, men blifvit något fördröjd i Ryssland för ny visering af sitt pass, anlände till Stockholm den 27 aug.

Missionär Berg sänder följande hälsning till missionens vänner:

Viktiga missionsangelägenheter kallade mig helt oförmodat hem till Sverige. Min vistelse i hemlandet kommer att blifva helt kort, och några resor i landsorten i större utsträckning hinner jag ej att göra. Jag vill därför begagna mig af vår tidning för att till alla vänner af Guds verk i Kina sända en hälsning dels från mig personligen, dels från min kära maka, som är kvar i Kina, och dels från de öfriga syskonen och från de kinesiska församlingarne.

Kina låter allt fortfarande tala om sig. Det händer så mycket där i dessa dagar, och den ena uppseendeväckande underrättelsen aflöser den andra.

Då jag den tredje juli lämnade Yuncheng, trodde jag, att Kina ännu var republik. Den fjärde juli fick jag underrättelse om att monarkien sedan ett par dagar tillbaka var återinförd, och då jag några dagar senare ankom till Honanfu, var det åter republik i landet.

Hur det förhåller sig just nu, kan jag ej med säkerhet säga, men nog har monarkien för en längre tid åtminstone upphört att vara den brännande frågan. Hvad Kinas krigsförklaring beträffar, tror jag icke, att den kommer att inverka menligt eller störande på landet i sin helhet.

Arbetet på våra olika missionsstationer pågår ostördt och med framgång. Hälsotillståndet bland missionärerna är öfverhufvudtaget mycket tillfredsställande och utsikterna om »större ting» mycket ljusa. Hur tacksamma böra vi icke vara, att vi få arbeta i fred, och att vi ej sakna något för vårt lekamliga uppehälle. Några dagars vistelse i hemlandet har öfvertygat mig om att vi därute ha mindre känning af nödläget än hvad fallet är i Sverige.

Hemresan gick fort. Den 24 juli lämnade fröken Burén och jag Shanghai och foro med ångbåt till Dalny, japanernas besittning i södra Mand-

schuriet. Sedan reste vi natt och dag på järnväg genom Sibirien, Ryssland och Finland, tills vi den 7 aug. nådde Torneå. Här nödgades fröken Burén återvända till Petrograd på grund af gränsspärrningen, under det att jag, som fått kurirpass, utan hinder släpptes fram. Den 10 på morgonen anlände jag till Stockholm. Fröken Burén väntas inom kort kunna komma öfver.

Och då jag nu åter är här i vårt fria, älskade fosterland, dubbelt kärt, då man med egna ögon sett, huru våra grannfolk hafva det, så kännes tacksamheten till Gud stor. Jag ber att på detta sätt få sända alla kära vänner, kända och okända, en hjärtevarm hälsning och att på samma gång få af eder utbedja hjälp genom förbön för det arbete, som kallat mig hem, samt fortsatt förbön för Kina och dess folk i dessa för landet så allvarsfyllda tider. Om Gud vill, återvänder jag till Kina i november månad.

Eder i Herren förenade medarbetare

August Berg.

Stockholm den 16 aug. 1917.

DÅ BLOMMORNA VISA SIG PÅ MARKEN.

Höga V. 2: 12.

Några anteckningar från resor, stormöten och högtidsdagar under våren 1917 af *Aug. Berg.*

II.

OMEDELBART EFTER YUNcheng-mötets slut begaf jag mig öfver till våra stationer i Shensi. Bröderna M. Lindén och C. J. Bergqvist gjorde sällskap, äfvenså broder Henrik Tjäder. I Puchow, dit vi anlände på andra dagen, skulle stormöte hållas, som ock skulle blifva afskedsmöte för syskonen Westers. Vi kunde ej få öfvervara detta möte, emedan *Tungchowfu* stormöte var utsatt till samma dag. Broder Bergqvist kvarlämnades för att genom tolk få tjäna.

Mellan Puchowfu och Tungchowfu ligger Gula floden och mellan densamma och Puchowfu en vidsträckt mark, ganska ofta svår att komma öfver. Våra tvenne vagnar, hvardera förspänd med tvenne mulåsnor, fastnade i gyttjan och först efter tvenne timmars förlopp, sedan extra dragare spänts för, lyckades det oss att komma loss. Öfver floden gick det jämförelsevis lätt, och en god stund efter mörkrets inbrott rullade våra vagnar in genom portarna till Tungchowfu. Då vi kommo fram till missionsstationen och knackade på porten, öppnades densamma af en liten käck parfvel i ljusblå uniform med hvita band och blanka knappar. På hufvudet satt en liten båtformig mössa utan skärm, äfven den försedd med hvita band och en liten hvit tofs. Jag fann sedermera, att det var skolgossarnes uniform, och modellen var de danska husarernas. Det verkade obeskrifligt näpet, ej minst då pojkarna sträckte på sig, gjorde ställning och honnör. Våra syskon Josef och Johanne Olsson trifvas synnerligen väl med arbetet och äro glada öfver de uppmuntringar, som gifvas.

Tungkwan, Chao I och Huain äro utstationer till Tungchow. Sex män döptes denna gång. Få vi lefva till hösten, komma nog icke så få kvinnor att döpas. Tungchow församling räknar nu omkring nittio medlemmar. 1894 döptes den första personen. Från verksamhetens början ha 200 personer döpts. Ett stort antal af dessa öfverfördes till Pucheng, då verksamhet där upptogs, och flera äro afsomnade. Hela församlingen röstade denna gång enhälligt för att evangelisten Chang Ien Sin skulle utses

till diakon. Så skedde; och vid nästa höstmöte kommer han, vill Gud, att afskiljas för detta ämbete.

En liten episod från mötet må förtäljas. Det var en afton, då skioptikonbilder förevisades. Henrik Tjäder talade. En bild af en utländsk kyrka kom fram på duken. Alltid redo att tala ett godt ord för det blifvande kapellet i Chiehchow föllo sig br. Henrik Tjäders ord ungefär så här: »Här sen I bilden af en utländsk kyrka. Detta är det inre af densamma. Här är predikstolen, här bänkarna, här de massiva pelarne o. s. v. I Chiehchow ämna vi bygga ett kapell, men ännu fattas oss två tusen tål (5,000 kronor). Hafven denna sak i hågkomst inför Gud! Jag tror vi allesammans blefvo *mycket* öfverraskade, då påföljande morgon en man, som vid detta möte ej gått igenom till dopet, kom och lämnade 10 dollars (20 kronor) till Chiehchow kapellbygge! Nu tro vi, att de fyratusen niohundraåttio kronorna också skola komma! Men vi ha ej tro för att de komma i dollars! En sådan gåfva hör till undantagen, och de kineser inom Chiehchowförsamlingen, som kunna gifva, ha nog ock gjort sitt om ej bästa, så dock »näst bästa».

Efter stormötets slut gjorde vi i broder Josef Olssons sällskap en dag besök hos stadens ämbetsmän och i de olika skolorna. Det hör till »de medborgerliga plikterna». Det var roligt att se, på huru god och vänskaplig fot broder Olsson stod med alla de ledande männen. Många förändringar ha inträdt sedan revolutionen. Det gamla rådhuset (Jamen), dit jag förr i världen gått så många tunga steg i och för husaffärer, är nu nedrifvet, och på den gamla grunden reser sig ett militärhögkvarter. Den gamla examensbyggnaden, där milliontals studerande under århundradens lopp hållits innestängda för att skrifva sina uppsatser, finnes ej mer. I dess ställe står där ett vackert, väl inredt seminarium, försedt med skickliga lärare. I rektorns' arbetsrum funnos brädgolf, skrifbord och skrifstol samt rådde ordning och snygghet. En kontrast var att finna den lille anspråkslöse borgmästaren i ett litet enkelt rum i den gamla stilen, där man utan krus, om så skulle behöfvas, kunde hälla tékopparnas innehåll på golfvet! På tal om denne borgmästare må nämnas, att han är en »religiös» man så till vida, att han bedt broder Josef Olsson att några gånger hvarje månad predika för fångarna i fängelset. Under den starka torkan företog han, klädd i halmsandaler, ett par dagars vandring till toppen af det heliga Blomsterberget för att bedja om regn. Samtidigt gaf han en taoistpräst 75 kronor i respengar, för att denne skulle vallfärda till ett annat berg och där nedbedja regn. Dagen innan jag reste, var en stor regnprocession anordnad för att möta den återvändande taoistprästen, och i denna procession befann sig vår vän borgmästaren i spetsen för stadens råd, alla med hvar sin rökelsesticka i handen.

»Kom regnet?» frågar du? Ja, regnet kom, men ej som svar på bönerna till de stumma afgudarna utan från barmhärtighetens Fader, som låter sin sol uppgå öfver onda och goda, och som låter regna öfver rättfärdiga och orättfärdiga.

(Forts.)

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

AXPLOCK FRAN FÄLTET.

MISSIONÄR *R. BERGLING* berättar, att enligt beslut, som fattades vid en bibelkurs för ledare inom Hanchengs och Hoyangs församlingar, som hölls i januari, besökt af 30 deltagare, två nya utstationer skulle öppnas. Så skedde redan i samma månad i de två stora byarna Chin-cheng och Si-ma-tsuen, resp. 30 och 50 li sydväst om Hoyang. På dessa platser ha alltsedan regelbundna söndagsgudstjänster hållits en gång i månaden, ledda af någon evangelist eller annat ombud från Hoyang.

Dessutom ha två gatukapell öppnats i köpingarna Peh-liang och Wei-chuang. I den förra, som ligger norrut från Hoyang, samlas mycket marknadsfolk 4—8 gånger i månaden, 1—3 dagar hvarje gång. Omkostnaderna för kapellet i denna köping bestridas äfven af församlingen i Hoyang. I den andra köpingen åter bestridas omkostnaderna af platsens troende samt af de troende i den söderut belägna staden Chenghsien.

I denna har evangelisten Wang Huai-hsi och hans hustru upptagit arbete, som det hittills synts, till allmän tillfredsställelse. Wangs hustru hade efter att ha legat mycket sjuk i feber men af Herren åter blifvit upprest, känt en bestämd önskan att få ägna sitt lif åt Herrens tjänst. För kvinnornas skull behöfdes så väl en troende kvinna just i Chenghsien. Dessa makar känna sig i stort behof af förbön.

I Hancheng, skrifver missionär B., har allt gått sin gilla gång. Gud har kraftigt verkat i distriktet på många sätt, och de intresserades antal växer stadigt. Vi hoppas därför få en god vårskörd detta år.

*

Missionär B. berättar vidare, att på uppdrag af de kinesiska myndigheterna hade två medlemmar af församlingen utvalts att å regeringens vägnar resa i bergdistrikten norr- och västerut för att undersöka, om några ännu i hemlighet odlade opium. Hvarje by och köping skulle besökas. Regeringens män bli så ofta förda bakom ljuset. Därför ville guvernören ha *kristna* män med. De båda bröderna skulle få soldateskort, förses med hvar sin häst och erhålla ordentlig aflöning. Som alla ting böra vara Herrens tjänare, ansåg sig br. Bergling böra begagna tillfället, att låta några kolportörer medfölja för att fullfölja det evangelisationsarbete i distriktets utkanter, som af församlingen hade upptagits i början af förlidet år. På hästarna lastades en mängd Nya testamenten, bibeldelar och traktater. Bröderna mottogos öfverallt väl och fingo stor afsättning för sina böcker.

*

Från *Hancheng* skrifver äfven frkn *Ester Jonsson;*

Förliden vecka gjorde en af bibelkvinnorna och jag ett besök i en by här i närheten och stannade där ett par dagar, ett par välsignade dagar. Skaror följde oss öfverallt ifrigt lyssnande och frågande. Flera voro på allvar berörda af den lilla bibelkvinnans ord, och många från denna by kommo i söndags till gudstjänsten. Det är så oändligt uppmuntrande att se, med hvilket nit de kvinnor, som fostrats här vid bibelskolan, vittna om sin Herre. Så till exempel höll den ofvannämnda bibelkvinnan på en dag ända till kl. 11 på aftonen. Hon hade varit i farten hela dagen med undantag af några korta måltidsraster.

Ett par kvinnor från ofvannämnda by, som dessa dagar för första gången

hörde evangelium om Jesus, ha anmält sig till bibelskolan. Gifve Gud, att de komme, *såge* och *trodde*, ja, blefve så uppfyllda af tro, att från deras lif flöte »strömmar af lefvande vatten»! Det är en sådan tröst att erinra sig, att det är icke åt kunskapen, icke åt arbetandet, hur nödvändigt det än är, utan åt *tron* det löftet är gifvet. Herre, föröka vår tro, deras och vår, att strömmarna må stiga! —

*

Ett härligt regn har fallit de senaste dagarna, och hvetet står så grönt och friskt. Äfven i andra provinser lär regnet ha kommit just lagom för att rädda skörden. Hur vi tacka Gud också för dessa nådeskurar! Må han välsigna markens gröda äfven därhemma! Så mycket beror ju på den kommande skörden.

GUDS VERKANDE I DET FÖRDOLDA.

PÅ SANNINGEN AF MARK. 4: 26—28 se vi tid efter annan bevis. Den evangeliske arbetaren »vet själf icke huru», men när han vänder sig om, finner han fältet, som synts honom så ofruktbart, börja bära brodd till skörd. Det är Guds rikes kraft, som sålunda uppenbaras, och som den vanligen icke gör mycket väsen af sig utan liknar det tysta arbetet i jorden efter sädens nedmyllande, så väcker det sedan vår öfverraskning att finna frukt, där vi ingen hade väntat. Se här några exempel på detta underbara Herrens arbete i det fördolda.

I fjol kom en dag en landtman, boende $^1/_2$ mil från Ishih, in här på stationen. Han hade hört evangelium predikas på någon marknad och ville nu taga närmare reda på hvad detta vore för lära. Det lifligaste samtal utspann sig mellan honom och evangelisterna. Han frågade och frågade, så fort de hunno svara, och glömde sig kvar, så man kunde tro, att han alls icke ämnade gå. På detta besök följde flera, och vanligen utsträcktes äfven de till flera timmar under ifrigt samspråk. När värdfolket vid afskedet följde sin gäst till dörren, var det ofta något nytt att fråga om i själfva afskedsstunden, och så utspann sig ett nytt samtal och fortsattes ut på gatan.

Det dröjde länge, innan jag blef bekant med mannen, ty i olikhet med många andra sökte han ej närma sig utlänningen utan föredrog tydligen sina landsmäns sällskap. Kom jag någon gång in i gästrummet, när han var där, tog han ingen notis af mig utan bara frågade och lyssnade och riktigt drack in budskapet om Jesus. Evangelisterna ville, att han skulle köpa med sig ett evangelium eller någon traktat, ty han kunde läsa, men till detta lät han ej på länge förmå sig. Det var tydligt, att han var en försiktig man, som riktigt ville veta, att han fick valuta för sina pengar, innan han gjorde något utlägg för den nya läran. Han började emellertid snart besöka de söndagliga gudstjänsterna. Härvid kom han tidigt på förmiddagen och stannade vanligen till kvällen — sålunda fastande hela dagen från den tidiga frukosten.

Min hustru for en dag i bibelkvinnans samt evangelisten Changs sällskap ut till denne mans by. Det var för att besöka en annan familj, men tillfället togs i akt att hälsa på äfven denne nye sökare. Det blef en öfverraskning för mannen och hans hustru men tydligen för dem båda en glad sådan. Om hustrun hade vi icke vetat något, och fruktat, att hon måhända

vore fientlig. Nu mottog hon Jesu vittnen med den gladaste gästvänlighet, bjöd dem på middag (ehuru mannen aldrig blifvit bjuden här)* och gjorde allt, för att de skulle känna sig hemma. Hemmet befanns vara alldeles rensadt från afgudar, och äfven fädernetaflorna voro borta. Folket i byn sade om mannen: »Han är en god gammal man.» Och det frimodiga vittnesbörd, han afgaf efter evangelistens predikan, utvisade, att hans ställning till kristendomen icke var skef. Vi hoppas att snart få upptaga honom i församlingen, förvissade om, att han har sitt namn skrifvet i himmelen.

En annan, yngre man, som har sett hem litet längre bort men ändå så nära, att han kan bevista söndagsgudstjänsterna, är äfven ett exempel på nådens fördolda verk i hjärtat. Han har helt omärkligt kommit till tron — kom en söndag tillsammans med en kristen till mötet, kom än en gång och slutligen regelbundet hvarje söndag. Han är en stilla, tyst man, så man får ej af hans egen mun veta mycket om hans erfarenheter, men allt hos honom antyder, att han tagit kristendomen på allvar. Ej lång tid efter sin första beröring med oss sjuknade han och låg länge sjuk. Vi undrade, huru hans unga troslif skulle bestå denna pröfning, ty kineserna fordra af sina gudar, att de skola bevara dem från sjukdom och allt annat lekamligt ondt — af den *sanne* Guden borde man ju då först och främst kunna vänta lekamlig hjälp! Men ännu en svår motgång drabbade vår vän vid detta tidiga skede af hans troslif. Han köpte sig en hustru från en inflyttad shantongfamilj, men blott några veckor efter bröllopet rymde hon. *Sorgen* torde för mannen ha varit måttlig, men den stora penningeförlusten var svår att bära. Därför sade också somliga af de troende: »Nu vänder han nog läran ryggen.» Men det gjorde han icke. Han kommer alltjämt på sitt stilla sätt och lyssnar uppmärksamt till ordet, går hem lika stilla, som han kommit, läser bibeln i sitt hem, sköter för öfrigt sina jordiska plikter och tyckes icke sörja, hvarken öfver den förrymda hustrun eller något annat. Kanske vi i vår få upptaga honom i församlingen.

En annan man, som äfven fått genomgå pröfningar, sedan han beslöt sig för att följa Jesus, har på liknande sätt befästats i tron i stället för att taga anstöt. Hans gosse är sjuk, hans hustru har dött, men han håller sig till Herren, som slår honom, undergifven i allt. Visst är en sådan mogen för dopet!

Äfven vid det nyligen hållna stormötet i Pei chuang ha vi sett nya bevis på Herrens underbara verk i människors hjärtan. Bland de fem personer, som döptes där, var en ung man, son till diakonen Liu. Han har riktigt varit en förlorad son, spelare, lätting och odåga på allt sätt. Vid ett besök, som jag gjorde i Pei chuang i febr. 1914, kom det midt under gudstjänsten bud efter diakonen och hans hustru. De gingo och kommo sedan ej åter till något af våra möten. På kvällen uppsökte de mig, bittert gråtande. Sonen hade som vanligt spelat och därvid råkat i gräl med sin medspelare. Grälet hade utvecklats till slagsmål, och sonen hade dragit knif. Nu hade lyckligtvis folk kommit till, hejdat slagsmålet samt sändt bud efter föräldrarna. De ville nu ha råd af mig, hvad de skulle företaga sig med sonen. Jag hade intet annat råd att ge än: »*Bön.*» »Bäst», sade jag, »att *bedja mycket* för honom och för-

* Med afsikt undvika vi att bjuda sökare på mat för att icke leda deras sinnen i köttslig riktning; detta ha vi funnnit vara en god praxis.

mana honom *litet.*» Detta var, som sagdt år 1914, och *nu* upptogs han genom dopet i församlingen! Hvilken glädje för föräldrarna! Sonen har under öfver ett års tid fört en ordentlig vandel, troget besökt gudstjänsterna, äfven med sin mun bekänt Jesus samt genom allt ådagalagt, att han lefver det fördolda lifvet med Kristus i Gud.

En af de ledande i församlingen har länge sörjt öfver att hans hustru icke velat följa honom på den heliga vägen. På alla uppmaningar att följa med till gudstjänsterna har hon alltid haft det svaret: »Hvad skall jag där att göra? Hvad godt kan jag lära där?» Hon har haft ögonen på de kristna i grannskapet, som fört ett slarfvigt lif, och tyckt, att det var icke något att fara efter att bli lik dem. Emellertid beslöt deras unge son att helt följa Jesus. Han hade gått i vår skola i Ishih utan att visa något tecken till ett nådens verk i sitt hjärta. Men vid ett månadsmöte i Pei chuang, då han lyssnat till en predikan öfver ämnet: »Jag vill ha Jesus», och den frågan till sist ställdes till åhörarna: »Är här någon, som verkligen vill ha Jesus?» reste sig denne gosse och sade inför alla: »*Jag vill ha Jesus.*» Från den aftonen använde han hvarje ledig stund i hemmet till bön och ordets betraktande, så att fadern, en gammal troende, kände sig riktigt komma på skam. Sonen talade äfven med sin mor om det enda nödvändiga, och hvad mannens maningar och exempel icke förmått, det verkade sonens. Nu kommer hon med vid ordets betraktande, glad och fryntlig — en riktigt rar gumma.

I ett annat hem, hvars dörr och hjärtan varit stängda för Gud och hans ord, har nu nådens verk börjat. Det är åter de kristnas okristliga vandel, som hindrat — i detta fall osämja mellan den nämnda familjen och en troende granne. Men mannen i fråga uppmanades af andra kristna att icke låta sig påverkas af en eller annan kristens dåliga exempel utan att lära af läran själf. Kanske han kunde bli en bättre kristen. Äfven denne man och hans familj ha nu kommit under ordets inflytande.

Vid stormötet här gaf jag akt på en helt ung man, som jag också förr sett, som lyssnade så stilla och uppmärksamt till predikan. Han dröjde länge kvar efteråt och samtalade mycket med de troende. Han har skaffat sig både Gamla och Nya testamentet, och det hördes på honom, att han också läser dessa böcker.

Sådana exempel som de nu anförda äro icke längre enstaka, Gud vare lof! Öfverallt äro människorna mottagliga för evangelium, och ehuru det icke blifvit en omfattande väckelse, som vi gärna ville, verkar nåden i det tysta som en surdeg, och innan vi veta ordet af, finna vi en här, en där fattad af evangelii kraft samt förvandlad till en ny skapelse. Det icke minst underbara, som nu får medverka till välsignelsen, är att många gamla kristna, som förut stått såsom hinder, nu väckts upp och börjat taga sin kristendom på allvar. Men förvisso ha vi rättighet att vänta ännu större ting af Herren.

Det är för öfrigt så mycket som sker här i nådens rike i samband med evangelii verk, som vore värdt att skildra — Guds verk i de smås hjärtan, både i flick- och gosskolan och arbetet bland kvinnorna, men jag kan ju lättast tala om det, som kommer under mina ögon, i mitt eget egentliga arbete.

Ishih, april 1917.

Axel Hahne.

EN BÄRGAD KÄRFVE.

ENDAST 21 ÅR GAMMAL, MED ett skönt lifsmål som arbetare i Herrens vingård, togs hon bort, den stilla och präktiga Chin-Fang, ur kretsen af kamrater, som lärt att hålla af henne. Våren 1916 kom hon med föräldrar och syskon, en stor familj, flyttande till vår stad. På hösten samma år mottogos Chin-Fang och hennes två år yngre syster i därvarande flickskolas högsta klass. De voro båda troende, hade förut gått flera år i missionsskolor på annan ort och skulle nu pröfvas, om de voro lämpliga att på nyåret få inträde i seminariet för att sedan arbeta i evangelii tjänst. Detta var nämligen både deras och faderns önskan. De voro tillbakadragna men duktiga och blefvo snart omtyckta af såväl lärarinnor som kamrater och rekommenderades med glädje till seminariet.

Chin-Fangs väg var emellertid af Gud utstakad på annat sätt. När en skara strålande, glada flickor stufvade in sig och sina knyten i de stora kärrorna för att resa till sin skola, hade Chin-Fang med sorg måst uppge tanken på att få följa med. Redan länge hade hon burit sjukdomsfröet inom sig, och nu följde ett långt lidande genom den bland Kinas unga kvinnor så härjande lungsoten, i detta fall försvåradt af den oerhörda smutsen och oredan i det *icke* fattiga hemmet och genom den ej troende styfmoderns kärlekslöshet. Nog har jag sett många hårdhjärtade kvinnor i Kina men knappast maken till denna. I en sådan omgifning låg dock den sjuka så stilla och tålig. Vi gjorde hvad vi kunde för henne att lindra plågorna, men mest tycktes de troendes *besök* glädja henne. Vi hade många sköna stunder vid sjukbädden. Där fanns ingen fruktan för döden. Jesus var så verklig för henne, och de mörka ögonen lyste af fröjd, då vi talade om det himmelska hemmet. Sista gången jag besökte henne, var hon för klen att tala och orkade ej ens se upp, men då jag lutade mig öfver henne och nämnde det dyra Jesusnamnet, såg hon upp med ett ljufligt leende och ett himmelskt ljus i blicken. Ett par dagar senare öppnades himmelrikets portar, och vår kära Chin-Fang gick stilla och tyst dit, där ingen sorg eller död mer är.

Gertrud Wester.

BREFAFDELNINGEN.

Yuncheng, 14 mars 1917.

Kära missionsvänner och förebedjare!

I dag, på missionens 30-årsdag, ha vi, i Yuncheng boende, varit samlade till tack och bön. Andens gemenskap med alla dem, som hemma i Sverige samlats, hafva vi förnummit. När vi, innan vi skildes åt, sjöngo: »Förtröttas ej, du lilla kämpaskara», gingo våra tankar tillbaka till den gripande stunden, då missionens vänner vid 25-årsjubileet sjöngo denna sång för oss, Herrens sändebud, där vi stodo på plattformen af K. F. U. M.'s stora hörsal! Må vi än en gång tillropa hvarandra:

»Förtröttas ej, så länge dagen räcker,
Att så din säd! *Det är ej fåfängt, nej.*
En gång, när evighetens morgon bräcker,
Den spirat upp till skörd — förtröttas ej!»

. . . . Under större delen af det gångna året var jag mer eller mindre arbetsoduglig. Glädjen att nu vara frisk och kunna arbeta är därföre

obeskriflig. Några byresor har jag redan fått göra och hoppas få vara ute mycket i vår tillsammans med flera af våra troende. Arbetet i staden är väl tillgodosedt genom fru Sandberg och fru Blom, som ha möten bland höga och låga.

Kopporna rasa grufligt i denna vår stad. Inom ett mycket litet område i västra förstaden hafva under en helt kort tid omkring 40 barn dött! Nästan dagligen komma vi i beröring med sådana, som hafva denna sjukdom. På oss uppfylles bokstafligen psalmistens ord: »Du skall icke behöfva frukta för pesten, som går fram i mörkret, eller farsoten, som ödelägger vid middagens ljus.» — De unga i såväl seminarierna som öfningsskolorna vaccinerades för ett par dagar sedan.

Vi äro f. n. en hel skara missionärer här i Yuncheng — 11 stycken. Antalet kan synas stort, men hvar och en har sitt särskilda arbete. Våra unga bröder Bergkvist och Lindén äro upptagna med språkstudier.

Alla äro vi för tillfället friska. Lilla Majastina Blom är en bild af hälsa och lif. Alla glädjas vi däröfver, ty under långa tider af det gångna året var hon bra klen. Detta är nu bara en hälsning till missionens vänner för att låta eder veta, att det står väl till med oss, och att vi äro lyckliga i vår Mästares tjänst.

Posten, som en längre tid suttit fast någonstädes, har nu börjat komma loss. De flesta brefven datera sig från november, men några få af senare datum ha ju ock kommit.

En fridens och kärlekens hälsning till alla vår missions vänner och förebedjare från

edert ringa sändebud,

Augusta Berg.

FRÅN HEMARBETET.

I JÄMTLAND MED DESS SKÖna, underbart storslagna natur har hednamissionen sedan åratal tillbaka haft många vänner och förebedjare.

I vissa trakter af provinsen har Herren under de sista åren fått vidga hjärtana, så att äfven S. M. K. blifvit omfattad med intresse. Undertecknad, som under juli månad hade förmånen besöka en del platser för att meddela litet om Herrens verk i Kina, gjorde med glädje den iakttagelsen, att hos många vänner hade missions*intresset* öfvergått till missions*kärlek*. Det var en stor uppmuntran att finna, huru somliga genom läsandet af S. L. blifvit riktigt förtroliga med ställningen ute på fältet, och hur de inför Herren buro fram både bön- och tacksägelseämnen. Ja, det hade hos mer än en blifvit *hjärte*bön för Guds verk och hans sändebud ute i Kina.

Offervilligheten visade sig också ganska stor. S. M. K. har i de jämtländska bygderna flitiga samlare särskildt bland *barnen*. De se så glada ut, dessa kära små gifvare, när de från alla håll samlas med sina sparbössor för att få dem tömda och så vända om hem med nya, och vi kunna ej annat än af hjärtat säga: »Herre, välsigna du själf alla dessa små och hvarje slant, de lagt ned i sina missionsbössor!» På en plats innehöllo dessa icke mindre än kr. 139: 42. Kunde de tala, dessa små slantar af koppar och silfver, skulle de säkert hafva mycket att förtälja om försakelse för Jesu skull, om kärlek till den store Barnavännen, han, som gifvit sitt lif äfven för Kinas gulhyade små gossar och flickor. En särskild glädje var att af en lärarinna i en småskola erhålla 20 kr., som hon fått ihop för missionen genom en liten syförening bland sina små elever.

Mången vördnadsvärd åldring med silfverhvitt hår kom också vandrande, stödd mot sin käpp, för att vara med om barnens missionsfest och likaså mången älsklig gammal farmor och mormor för att också de bära fram en gåfva till missionen.

En af dessa gåfvor hade sin särskilda lilla historia. Gifvarinnan hade en tid förut varit inne i staden och där känt sådan längtan efter en kopp kaffe. Men så hade den tanken kommit för henne: »Du kan allt försaka detta och ge pengarna till missionen.» Offret gjordes med glädje och skall förvisso i sinom tid bära frukt.

Sin kärlek till Herrens rikssak visade äfven många af de kära vännerna i Jämtland genom sin villighet att härbergera, bjuda på skjuts o. s. v. Ja, kärleken och välviljan voro i många fall rent af öfverflödande. Herren skall förvisso löna alla dessa sina älskade barn, som på ett eller annat sätt gjort godt mot en af hans ringa budbärare.

Man blir f. ö. rikare genom att komma ut bland Jesu vänner och få del af deras andliga erfarenheter. Aldrig skall jag glömma, hur en äldre, kär syster, som riktigt har missionen till hjärtesak, räckte upp sin högra hand mot himmelen och sade: »Så här skall det gå till: taga emot med denna hand och gifva ut med den andra» — och härvid räckte hon den vänstra handen nedåt. — Hvilken skön ställning! Ett ständigt tillflöde från ofvan men ej för att behålla allt det goda för egen del utan för att som en kanal för Guds välsignelse, i första rummet för det lefvande vattnet, få leda ut välsignelsen till andra.

Icke heller skall jag förgäta, hvad en gammal moder i Israel, en af dessa som lefva det fördolda bönelifvet, yttrade vid afskedet: »Lef så väl! Att lefva *väl* det är *att sitta vid Jesu fötter.*» Dessa den gamla Jämtlandskvinnans ord få nu gå ut som en hälsning till alla S. L:s läsare.

E. B.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: DEN stora gåfva, som gifvits till grundande af en understödsfond för S. M. K:s missionärer (sid. 227).

Att Guds goda hand hvilat skyddande öfver våra syskon, missionär *August Berg* och frkn *Ebba Burén*, och fört dem lyckligt till hemlandet (sid. 228).

Guds verks framgång i Tungchow fu med dithörande distrikt (sid. 229).

De frukter, som visat sig af frkn Anna Erikssons bibelskola för kvinnor (sid. 231).

Att Herren till svar på bön gaf regn, hvarigenom den hotande missväxten och hungersnöden på S. M. K:s fält afvärjdes (sid. 232).

De uppmuntrande meddelandena i missionär Hahnes bref om hur Gud verkar i det fördolda (sid. 233).

Att Herren skonat de våra i Yuncheng för de där så härjande smittkopporna. — Att vår syster, fru Augusta Berg, detta år fått vara så frisk. — Att lilla Majastina Blom återfått hälsan. — Att våra syskon därute känna sig lyckliga i Mästarens tjänst (sid. 235).

Tacksägelse- och *böneämnen;* De 6, som vid vårens stormöten döptes i Tungchow fu. — Br. Josef Olssons verksamhet bland fångarna i Tungchow fu fängelse. — De 4, som i våras döptes i Pucheng. — Flickskolan i Pucheng. —

Den stora spridningen af bibeldelar och traktater i Hoyangs och Hanchengs distrikt. — Den alltmer inom

församlingarna på dessa två stationer vaknade ansvarskänslan och villigheten att utbreda evangelium i andra delar af provinsen. — De två nyöppnade utstationerna Chincheng och Sima-tsuen och de evangelister, som arbeta där. — Gatukapellverksamheten i Peh-liang och Wei-chuang samt de nya sökerna på dessa platser (sid. 231). — Evangelisten Wangs och hans hustrus arbete i Chenghsien (sid. 231). — Det förtroende, som af myndigheterna mer och mer visas de troende (sid. 231).

De af missionär Hahne omtalade personerna, att Herren må få fullborda sitt verk i deras hjärtan och göra dem till lefvande vittnen om den frälsande nåden (sid. 233).

Böneämnen: Att Herren må välsigna missionär Bergs och frkn Buréns vistelse i hemlandet (sid. 229).

Behöfliga medel för kapellbygget i Chiehchow (sid. 230).

Att de infödda kristna i allmänhet mer och mer må fatta vikten af att vandra evangelium värdigt, så att de icke genom sin vandel blifva till hinder för Kristi rikes utbredande (sid. 234).

De syskon ute på fältet, som äro sysselsatta med språkets inhämtande (sid. 236).

HUR EN LITEN SVENSK FLICKA HAR DET I KINA.

FÖR VÅRA SMÅ MISSIONSVÄNNER.

DET ÄR NOG MÅNGA BARN hemma i Sverige, som känna eller åtminstone ha hört talas om missionär och fru Blom. Men kanske de inte veta, att de ha en liten flicka, deras enda barn, som nu är fem år gammal. Ha'n I lust att höra lite' om denna lilla Majastina?

Innan Majastina var född, måste hennes båda föräldrar fly för rövare. På landsvägen överföllo några av de stygga männen fru Blom och höggo flera hugg i hennes huvud, så att hon sedan en lång tid måste vara på sjukhus och få hjälp av läkare.

När Majastina föddes, var hon mycket liten och späd, som en stor docka. Hon fick sedan följa med sina föräldrar till både England och Sverige och senare ända ut till Kina igen. Här växer hon och är nu så stark och präktig. Hennes pappa brukar mäta henne då och då och ritar härvid ett märke på väggen för att se, hur mycket hon växer under en eller ett par månader.

Hon är så förtjust i sin pappa och så lydig och snäll mot både pappa och mamma. Om något händer pappa, tar det henne mycket djupt. För en liten tid sedan var hennes pappa illa förkyld och måste hålla sig i sängen några dar, och då var det svårt för den lilla.

»Min pappa är sjuk, och jag är också sjuk; han har ont i sidan, och det har jag också; han kan inte äta mycket, jag kan inte heller äta mycket.» Så sympatiserade hon med sin pappa. Och så känner hon för alla, som lida. —

En dag kom en tant till missionsstationen. Hon hade först ämnat stanna där bara lite' på väg till sin egen station. Men på vägen hade hon råkat falla och bryta sin handled. Det gjorde mycket ont, så hon kunde inte fortsätta utan fick lov att stanna i Majastinas hem några veckor. Majastinas mamma var mycket snäll mot den tanten. Eftersom hon inte kunde reda sig själv, blev hon både kammad och tvättad, på- och avklädd, alldeles som ett litet barn. Allt detta intresserade mycket den lilla. Hon tyckte det var bra synd om tanten, som hade bara en hand att använda.

Och så en dag ville hon själv försöka, hur det kändes, fick sin arm lagd i band och såg mycket lidande ut. »Jag har också brutit min hand», sa' hon. Ja t. o. m. en av dockorna fick sin hand spjälad och lagd i band.

Om söndagarna brukar hon få gå med sin mamma till fattiggården, och det gör gummorna så glada. Särskilt en liten puckelryggig, blind gumma är hennes skyddsling. Henne brukar Majastina ta i handen och leda över gården. Gumman känner igen den lillas röst och ser så nöjd ut, fast hon inte kan se henne.

Någon lekkamrat har Majastina inte, men hon har ett vackert dockhus, en stor dockfamilj och många andra leksaker. Men fast hennes dockor äro mycket vackra och fint klädda, tycker hon lika bra om dem, som hon själv får göra av en liten kudde och en schal — dem kallar hon »Baby», men de andra äro dockor med riktiga namn. — Så har hon en lekkamrat, en stor hund, som heter Ioddy, en liten kattunge, som tycker om att sitta i hennes knä, några kaniner, som hon matar varje dag, och två kanariefåglar, så hon behöver inte känna sig ensam.

När Majastina lagt sig på kvällen, brukar hennes mamma bedja med henne och sjunga. Hon tycker mycket om sången om den gode Herden, som lämnade de 99 fåren i öknen och gick att söka efter det ena, som var förlorat. — Innan hon somnar, brukar hon begära kvällsmat för andra gången. Hon växer fort, och när hon är frisk, behöver hon mycket mat — alldeles som ni barn där hemma. Hon får det så gärna, ty hennes mamma är glad, då hon kan äta. I fjol var Majastina mycket sjuk och kunde inte äta, och då var mamma så rädd att förlora sin skatt. Majastina får f. ö. lära sig att äta all mat, som serveras vid måltiderna, läsa bordsbönen högt och tydligt och f. ö. uppföra sig väl.

För allt detta skall hon säkert bli tacksam, då hon blir stor. Är hon olydig någon gång, vilket sällan händer, så är hon inte sen att be om förlåtelse, och har hon behövt bestraffas

någon gång, så kryper hon efteråt så tätt intill sina föräldrar för att bli tröstad.

Majastinas mamma har en mycket snäll kinesisk tjänarinna, som är endast 32 år gammal, men ändå mormor. Hennes dotter är endast 16 år och den lille dottersonen ett halft år. Fru Dong, tjänarinnan, är likasom hennes man mycket förtjust i »hsiao ku niang» (= den lilla flickan). Ibland kommer mannen och hälsar på sin hustru och kan då stanna ett par dagar. Han är mycket snäll och godhjärtad. Får han själv någon godsak, nog skall han gömma den åt lilla flickan Blom. Ofta kommer han även med presenter, kinesiska fikon, kakor eller ärter, som växt på hans egen jord.

Under det kinesiska nyåret ville han och hans hustru gärna göra en fest för alla missionärerna, fruarna och fröknarna. Men eftersom de inte kunde ha den i sitt eget hem, skulle de få ha den i herr och fru Bloms matsal. Duktyg och porslin skulle de få låna men skulle själva ordna med allt annat och själva vara värdfolk.

Herr Blom fick skriva en inbjudning och sända omkring till alla gästerna och på den bestämda tiden kommo verkligen alla tolv. Det dugde inte att utebliva, även om man hade bråttom. Då gick Dong helt enkelt och hämtade den uteblivne. Han och hans hustru hade gjort det riktigt trevligt. Vit duk låg på bordet; koppar och assietter voro placerade runt om och i mitten stora fat,dignande av godsaker, valnötter, kinesiska fikon, jordnötter, långa karamellstänger, kokta av malt, sockerbullar m. m. Värdfolket ville själva inte vara med vid bordet men tittade in då och då för att fylla på varmt te och se till, att gästerna höllo till godo. De sågo härvid så strålande och förnöjda ut — det riktigt syntes och kändes, att deras hjärtan voro med missionärerna.

Både Dong och hans hustru äro kristna. Innan Dong blev kristen, hade han ett svårt lynne, men nu är han mycket förändrad.

Majastina har många snälla tanter både i Sverige och i England, som sända henne vackra och nyttiga julklappar. För dessa vänner glömmer hon inte att bedja.

Hon är ett lyckligt barn och mår gott hos far och mor.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: *»Sinim», Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Hvarför jag söker utbreda Kristi rike i världen. — Från Red. och Exped. — Jullådorna. — Hemkomna missionärer. — Då blommorna visa sig på marken. II. — Axplock från fältet. Guds verkande i det fördolda. — En bärgad kärfve. — Brefafdelningen. — Från hemarbetet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Hur en liten svensk flicka har det i Kina.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET